

РЕШЕНИЕ

№ 4487

гр. София, 19.10.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 19.09.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Павлова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **2809** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:
Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на В. В. А. в качеството му на собственик на [фирма] срещу ревизионен акт №[ЕИК] от 01.12.2010 г., издаден от Л. Д. П. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 209 от 04.02.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

В жалбата се излагат подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения ревизионен акт, като издаден в нарушение на материалния закон. Жалбоподателят и процесуалният му представител адв. П. поддържат, че е доказано наличието на изискванията за признаване на правото на приспадане на данъчен кредит по смисъла на чл. 64, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС (отм.) по отношение на доставката по фактура № 9 от 22.06.2006 г., издадена от [фирма]. Изразяват становище, че на оспорвания следва да бъде признато и правото на данъчен кредит по фактура № 0...895 от 15.05.2008 г., издадена от [фирма] поради изпълнение на условията по чл. 68, ал. 1, т. 1 вр. чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС. Искане за отмяната на ревизионния акт в оспорената му част и се претендират направените по делото разноски.

Ответната страна – директорът на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП, чрез юрк. И. изразява становище за неоснователност на жалбата и за законосъобразност на оспорения ревизионен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Административен съд София град, I отделение, IV състав, като извърши преценка на доводите в жалбата, намира за установено следното от фактическа страна:

Въз основа на заповед за възлагане на ревизия ((ЗВР) № 1001218 от 15.02.2010 г., изменена със ЗВР № 1003953 от 15.05.2010 г., издадени от Д. В. Я. на длъжност началник на сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на жалбоподателя за определяне на задълженията по ЗДДС за периода от 01.03.2006 г. до 31.01.2010 г. Процесните ЗВР са връчени на ревизирувания субект съответно на 18.02.2010 г. и на 20.05.2010 г.

Издаден е ревизионен доклад № 1003953 от 02.07.2010 г., връчен на лицето на 03.11.2010 г.

Подадено е възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК срещу ревизионния доклад с вх. № ДОК 3198 от 18.11.2010 г. по описа на ТД на НАП С..

Ревизионното производство приключва с ревизионен акт №[ЕИК] от 01.12.2010 г., издаден от Л. Д. П. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С., упълномощена със ЗОКО № К 1003953 от 02.07.2010 г.

С ревизионния акт е отказано право на приспадане на данъчен кредит в общ размер на 40 015,00 лева по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] за данъчни периоди м.06.2006 г., м.05.2008 г., м.10.2009 г. и м. 12.2009 г. Прието, че не се доказва реалното осъществяване на процесните доставки и е налице материалноправно основание за отказ на правото на данъчен кредит.

Ревизионният акт е връчен на ревизираното лице на 14.12.2010 г., като жалбата до директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е подадена чрез ТД на НАП С. град с вх. 94 – В-1569 от 23.12.2010 г. по описа на ТД на НАП С..

С решение № 209 от 04.02.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] е отменен оспорения РА в частта му на определени задължения за данъчни периоди м. 10.2009 г. и м.12.2009 г. ведно със съответните лихви, като преписката е върната на административния орган за провеждане на ново ревизионно производство. С решението е потвърден цитирания РА в останалата му обжалвана част досежно доставките по фактура № 9 от 22.06.2006 г., издадена от [фирма] и по фактура № 0...895 от 15.05.2008 г., издадена от [фирма].

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото решение № 209 от 04.02.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” - [населено място] е връчено на ревизирувания субект на 09.02.2011 г., жалбата срещу ревизионния акт в оспорената му част е подадена чрез дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП с вх. № 53-00-105 от 16.02.2011 г. Следователно, жалбата е подадена в срок и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Ревизионният акт в оспорената му част, потвърден с решение № 209 от 04.02.2011 г. на директора на дирекция „ОУИ” – [населено място] при ЦУ на НАП е издаден от орган по приходите, разполагащ с материална компетентност. Съгласно чл. 118, ал. 2 от ДОПК ревизионният акт се издава от органите по приходите, посочени в чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за Националната агенция по приходите. Според този текст - чл. 7, ал. 1, т. 4

от ЗНАП органи по приходите са служителите в централното управление и териториалните дирекции на агенцията, заемащи длъжност "главен експерт по приходите", "старши експерт по приходите", "експерт по приходите", "главен инспектор по приходите", "старши инспектор по приходите" и "инспектор по приходите". В случая видно от заповед за определяне на компетентен орган № К 1003953 от 02.07.2010 г. на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК е определена Л. Д. П. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП – С. град. Процесната ЗОКО е издадена от Д. В. Я., заемаща длъжност началник сектор „Ревизии” в дирекция „Контрол” на ТД на НАП С. град, която е оправомощена да издава заповеди за възлагане на ревизии и заповеди за определяне на компетентен орган съгласно заповед № РД – 01-6 от 04.01.2010 г. и заповед № РД – 01-1269 от 01.10.2010 г. на директора на ТД на НАП С. град. Ревизионният акт, предмет на оспорване в настоящото производство е издаден от Л. Д. П. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. град. При наличието на така описаните доказателства се обосновава изводът, че ревизионният акт е издаден от орган, разполагащ с материална компетентност.

При издаването на обжалвания ревизионен акт не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Във връзка с материалната законосъобразност на ревизионния акт съдът намира следното:

1. По отношение на доставката по фактура № 9 от 22.06.2006 г., издадена от [фирма] в хода на ревизията до ТД на НАП С., офис „Овча купел” е изпратено ИИНП № 22-49-1001218-2-87 от 15.03.2010 г.. Съставен е ПИНП № 22-49-1001218-2-87 от 04.06.2010 г., съгласно който на дружеството е връчено по реда на чл. 32 от ДОПК чрез прилагане на данъчното досие ИПДПОЗЛ изх. № 18-44-00-1573 от 22.04.2010 г. В установения срок не са представени изискваните документи, удостоверяващ извършването на доставка по процесната фактура.

Във връзка с установяване на предпоставките за възникване упражняване правото на приспадане на данъчен кредит е изисквана информация от ревизирания субект относно доставката по фактура № 9 от 22.06.2006 г., издадена от [фирма]. В хода на ревизията същият е представил заверени копия от процесната фактура с приложен касов бон, преводно нареждане за плащане на начисления ДДС по ДДС – сметка на доставчика, договор за изработка от 05.06.2006 г., подписан приемо-предавателен протокол от 12.12.2006 г. към договора за изработка.

Предмет на процесната фактура е „по договор № 1 от 22.06.2006 г.” с ДО в размер на 91 400,00 лева и ДДС в размер на 18 280,00 лева. Съгласно представения договор за изработка от 05.06.2006 г., сключен между [фирма] и [фирма], В. възлага, а Изпълнителят приема да извърши да изработи и достави комплекти закладни части и изделия за окончателна изработка на следните инструменти (шприцови и шанцови): - комплект за производство на сонда за еднократна употреба, включващ: агрегат за шлайфане на конична част, агрегат за оформяне на закривената част, шприцформа за 12 бр. дръжки на сондата; - комплект за производство на огледало за еднократна употреба, включващ: агрегат за шлайфане на стъклото, шприцформа за 12 броя дръжки на огледалото; - комплект за производство на пинета за еднократна употреба, включващ: шанца за металната част, шприцформа за дръжките – 6 бр.

По отношение на представения касов бон органите по приходите констатира, че същият е издаден на 22.06.2006 г. от касов апарат с индивидуален номер на фискално

устройство ОТ 127436 и индивидуален номер на фискална памет 46215357, като такова фискално устройство не е регистрирано в информационната система на НАП. В РД изрично е отразено, че съгласно извършена проверка дружеството има регистриран ЕКАФП с различен номер (индивидуален номер на фискално устройство ОТ 208548 и индивидуален номер на фискална памет – 03413988).

Във връзка с декларираното заплащане в брой за сумата от 91 400,00 лева – ДО по фактурата е констатирано, че едноличният търговец е осчетоводил заплащане с [фирма] на посочената стойност на 31.05.2006 г., т.е. преди сключването на представения договор (от дата 05.06.2006 г.) и преди отчитане на плащането с издадения на 22.06.2006 г. касов бон.

При така констатираните разминавания между индивидуализирания договор във фактурата (договор от 22.06.2005 г.) и представения в хода на ревизията договор от 05.06.2006 г., между датата на осчетоводяване на заплащането и датата на издаване на представения фискален бон ревизиращите обосновават извода за липса на реално осъществена облагаема доставка.

Жалбоподателят оспорва така направените констатации и поддържа, че са налице доказателства за извършването на процесната доставка, както и доказателства за начисляване на ДДС по ДДС – сметката на доставчика, което е основание за признаване на правото на данъчен кредит по смисъла на чл. 64, ал. 2 от ЗДДС. Твърди, че е заплатена само доставката на материали на [фирма], като същото дружество не е извършвало услугата, а е предало материалите (стоките) на [фирма] за производството на крайния продукт.

Съдът намира, че жалбата на [фирма] срещу РА в частта относно отказаното право на данъчен кредит по фактура № 9 от 22.06.2006 г., издадена от [фирма] е неоснователна. Във фактурата е вписан като предмет на доставката – „по договор № 01 от 22.06.2006”, а в хода на ревизията е представен договор без номер, сключен с [фирма] на 05.06.2006 г., т.е. налице е разминаване и не става ясно дали фактурата действително се отнася до договора от 05.06.2006 г. или има друг сключен между страните договор с друг предмет. Към договора е представен приемо-предавателен протокол, подписан на 12.12.2006 г. между [фирма] и [фирма] за приемане на следните комплекти от инструменти и агрегати: - агрегат за шлифване на конична част на сонда, огъваща щанда за сонда, шприцформа за сонда – 12 гнезда; - шприцформа за дръжка на огледало – 12 гнезда, стъклоотрезно-шлифовъчен агрегат; - шанца за метална част на пинсета, шприцформа за дръжката – 6 гнезда.

В хода на съдебното производство за първи път е представен приемо-предавателен протокол от 15.06.2006 г. с предмет – предаване на следните стоки - комплект за производство на сонда за еднократна употреба, включващ: агрегат за шлайфане на конична част, агрегат за оформяне на закривената част, шприцформа за 12 бр. дръжки на сондата; - комплект за производство на огледало за еднократна употреба, включващ: агрегат за шлайфане на стъклото, шприцформа за 12 броя дръжки на огледалото; - комплект за производство на пинсета за еднократна употреба, включващ: шанца за металната част, шприцформа за дръжките – 6 гнезда. Протоколът е сключен между жалбоподателя и [фирма], но липсва подпис на [фирма]. Самият протокол не е за предаване на описаните стоки с цел обработка на материалите.

Към фактурата е представен фискален бон, от съдържанието на който е установено, че посоченото фискално устройство не е регистрирано в системата на НАП, а дружеството има регистрирано друго фискално устройство съгласно изложеното в РД.

Следователно, съдът намира, че по делото липсват надлежни доказателства, от които да се направи несъмнен извод, че плащането по фактурата е извършено в брой. Такова доказателства би могло да бъде единствено фискална касова бележка, издадена от регистрирано по съответния ред фискално устройство, каквато не е представена по делото. Основание за този извод са и нормите на чл. 93, ал. 1 и ал. 2 от Правилника за прилагане на ЗДДС (отменен, действащ за процесния период), съгласно които всяко данъчнозадължено лице, извършващо доставки в търговски обект, със започване дейността на обекта, е длъжно да монтира и въведе в експлоатация фискално устройство от одобрен за страната тип, като доставчикът е длъжен да регистрира и отчита доставките, извършвани в търговския обект, чрез издаването на фискална касова бележка от фискалното устройство независимо от издаването на друг данъчен документ за доставката.

Във връзка с извършеното разплащане в брой за сумата на 91 400,00 лева видно от представеното хронологично извлечение на сметка 501 „Каса в лева” се установява, че от страна на [фирма] е осчетоводено разплащане с [фирма] на стойност 91 400,00 лева с дата 31.05.2006 г., т.е. преди датата на сключване на договора (от 05.06.2006 г.) и преди декларираното разплащане с издаване на касов бон на 22.06.2006 г. Едновременно с това видно от заключението на в.л. по приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ) при отговора на поставената задача № 1 фактурата е осчетоводена като разход по сметка 6029 „Разходи за външни услуги” и дебит сметка 4531 „Начислен ДДС при покупки” и кредит сметка 401 „Доставчици” на 30.06.2006 г. При проверка в счетоводството на жалбоподателя вещото лице констатира липсата на данни за стоков поток за 2006 г., 2007 г. и 2008 г. и е достигнало до извода, че не може да се установи наличие на продукция или стоки, произведени или закупени с цел последваща реализация. Представеният договор за съвместна дейност между [фирма] и [фирма] за производство на зъболекарски инструменти не обосновава друг извод. Не са ангажирани доказателства, че оспорващият е предал стоките, придобити от процесния доставчик за влагане в тази дейност. Приложените протоколи за предаване на зъболекарски инструменти от [фирма] на оспорващия за последваща реализация от него заедно с фактурите за документиране на тези доставки не могат да водят до заключението, че инструментите са произведени със стоките, предмет на процесната фактура. Съдържанието на представените фактури и протоколи се опровергава от данните в счетоводната отчетност на ревизирувания субект, където няма заведени стокони наличности, поради което лицето не би могло да реализира продажба на каквито и да било стоки или услуги. Вещото лице е установило, че по данните на счетоводната отчетност не може да се установи наличие на продукция или стоки, произведени или закупени с цел последваща реализация. Видно от заключението по ССЧЕ в счетоводството на оспорващия са отразявани документи без реално икономическо съдържание, продажба на стоки и продукция без да разполага със същите, както и са отразявани стопански операции, без да са спазени изискванията за съставяне на документи съгласно действащото законодателство. Направен е извод, че не може да се приеме, че счетоводството на ревизираното лице е осъществявано при спазване на счетоводните принципи и финансовите отчети са съставяни в съответствие с изискванията на ЗСч. Констатациите на вещото лице изцяло се възприемат от съда, тъй като вещото лице е отговорило на задачите пълно и компетентно, като същото е извършило проверка в счетоводството на ревизирувания субект.

Следователно, ако се приеме, че предмет на доставката е изработка и доставка

на комплекти закладни части и изделия за окончателна изработка на инструменти, то същата има веществен характер, при извършването на която се използват, машини, влагат се определени материали, използва се труд на наети лица. Тези обстоятелства следва да бъдат доказани, а в процесния случай доставчикът не ангажира такива доказателства и липсват доказателства за материална и кадрова обезпеченост на същия. От друга страна, ако се приеме за вярно твърдението в жалбата, че доставката е само на материали, които се обработват от друг доставчик, то и при тази хипотеза следва да са налице доказателства за реално изпълнение. От проверка в счетоводната документация на доставчика не може да се установи дали същият е разполагал с материали от вида на тези доставени на жалбоподателя, за да се достигне до извода, че доставчикът е могъл да достави стоките.

В допълнение на гореизложеното следва да се посочи, че с възражението си срещу изготвения ревизионен доклад оспорващият твърди, че изработването на технологичната екипировка за производство на стоматологични комплекти за еднократна употреба (сонда, пинсета и огледало) е извършено от [фирма], който разполагал с необходимите лицензи и техника за производства на краен продукт. Произведеното от [фирма] оборудване било закупено от [фирма] и отдадено на [фирма] по договор за финансов лизинг, като към възражението са представени копия от договор за финансов лизинг BG-2006-M-0003 от 10.04.2006 г., сключен между [фирма] в качеството му на лизингодател и [фирма] в качеството му на лизингополучател и от договор за покупко-продажба № BG-2006-KM-0003 от 12.06.2006 г., сключен между [фирма] – продавач и „И. Б.“ – лизингодател. Видно от съдържанието на лизинговия договор предмет на лизинга е оборудване, напълно идентично с предмета на договора за изработка от 05.06.2006г., сключен с [фирма]. Оборудването е предадено на [фирма] с приемо-предавателен протокол на 21.12.2006 г. Приложени са покана за плащане от 11.01.2010 г., изготвена от [фирма] до оспорващия, в която са конкретизирани издадените фактури и невнесените от него лизингови вноски по договора за лизинг, фактурите, издадени от лизингодателя и вноските бележки за внасяне на лизингови вноски.

От така ангажираните доказателства може да се приеме за неоснователно твърдението на жалбоподателя, че фактически [фирма] се явява доставчик на стоки и материали, с които [фирма] е произвел процесното оборудване. Както в хода на ревизията, така и в съдебното производство не са представени доказателства, от които да се установи, че [фирма] е предал на ревизирия субект или съответно, че посоченото лице ги е предоставило на „Е.“ за изработване на екипировката. В тази връзка правилно органите по приходите не кредитират приемо-предавателния протокол от 12.12.2006 г., с който [фирма] е предал комплекцията от агрегати и оборудване на оспорващия, както и не следва да се цени като годно доказателство представения за първи път протокол от 15.06.2006 г. (прил. на л. 206 от делото), според който [фирма] предава на [фирма] закупените от [фирма] комплекти агрегати за комплектоване. Въз основа на представените лизингов договор, договор за покупко-продажба и приложения към тях приемо-предавателен договор следва да се приеме, че [фирма] е приел от [фирма] процесното оборудване след извършен монтаж и обучение на обслужващия персонал.

Въз основа на така установените факти органите по приходите правилно са обосновали извода за липса на доказателства за установяване реалното извършване на процесната доставка. Въпреки наличието на плащане на данъка по ДДС – сметка на доставчика на 22.06.2006 г. съдът намира, че не може да се приложи нормата на чл. 64, ал. 2 и чл. 65, ал. 8 от ЗДДС (отм.), тъй като приложението на цитираните разпоредби е допустимо само при доказано реално извършване на процесната доставка, т.е. при наличие на доказателства, установяващи по категоричен начин осъществяването на облагаема доставка (на стока или услуга) по смисъла на чл. 6 от ЗДДС (отм.). Липсата на доказателства за реалното извършване на доставката по процесната фактура не обуславя прилагането на цитираните норми, поради което не са налице материалноправните предпоставки за признаване на жалбоподателя на правото на приспадане на данъчен кредит по фактура № 9 от 22.06.2006 г., издадена от [фирма]. Този извод не се оборва от констатациите, съдържащи се в ревизионен акт № 20002719 от 05.01.2007 г., издаден по отношение на доставчика и обхващащ данъчен период 01.06.2006 г. – 30.06.2006 г. за задълженията по ЗДДС. Съгласно цитирания РА ревизията е извършена по реда на чл. 122, ал. 1, т. 4 от ДОПК при особени случаи - не е предоставена счетоводна отчетност съгласно ЗСч или воденото счетоводство не дава възможност за установяване на основата на данъчното облагане. С РА не е извършена корекция по отношение на доставките, отразени в дневника за продажби. Така представеният ревизионен акт, издаден по отношение на доставчика [фирма] не може да послужи като доказателство, опровергаващо констатацията в процесния ревизионен акт за липсата на реално осъществена доставка. След като ревизията на [фирма] е проведена по специалния ред – чл. 122 от ДОПК и счетоводството на доставчика не е било проверявано от органите по приходите, то това прави невъзможно издаденият ревизионен акт да служи като доказателство за реалност на доставката, извършена от този доставчик.

Следователно, жалбата на [фирма], представлявано от В. А. срещу ревизионния акт в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 9 от 22.06.2006 г., издадена от [фирма] е неоснователна. 2. По отношение на доставката по фактура № 0...895 от 15.05.2008г., издадена от [фирма] в хода на ревизията съгласно ПИНП № 22-49-100128-3-88 от 10.05.2010 г. е констатирано, че на дружеството е изпратено ИПДПОЗЛ и същото е връчено чрез писмо с обратна разписка на 28.04.2010 г. До изтичане на срока не са ангажирани доказателства във връзка с процесната доставка, включително не е представено и заверено копие от фактурата.

В хода на ревизията само е установено, че оспорващият е осчетоводил процесната фактура по кредита на счетоводна сметка 401 „Доставчици в лева” срещу дебитиране на сметка 602 „Разходи за външни услуги”.

По време на съдебното производство е представено заверено копие от фактурата заедно със заверено копие от фискален бон за плащане на ДО и ДДС по фактурата от 11.06.2008 г.; стокова разписка от 15.05.2008 г.; приемо-предавателен протокол от 15.05.2008 г. относно предаване на уговорено количество пресен материал – пластмаса (поликарбонат) срещу получени бракувани зъболекарски огледала.

Предмет на фактурата е пластмаса – 600 кг при единична цена 10.00 лева с ДО 6000, 00 лева и ДДС – 1200 лева. Видно и от заключението по ССЧЕ фактурата е осчетоводена като разход за външна услуга по сметка 601 „Разходи за външни услуги”.

Отказът на органите по приходите за приспадане на правото на данъчен кредит по процесната фактура е правилен и обоснован. Съгласно чл. 12 от ЗДДС облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 9, когато е извършена от данъчно задължено по този закон лице и е с място на изпълнение на територията на страната. При липса на облагаема доставка не възниква правото на приспадане на данъчен кредит съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗДДС.

В хода на ревизията и в съдебното производство не са ангажирани доказателства, насочени към установяване реалното извършване на доставката. За първи път пред съда е представено копие от процесната фактура, както и стокова разписка от дата 15.05.2008 г. с предмет – пластмаса – поликарбонат, но от съдържанието ѝ не може да се установи кои са лицата, които са я подписали като „приел” и „предал”. Освен това съдът констатира разминаване в количеството пластмаса съгласно фактурата (600 кг при единична цена 10,00 лева) и съгласно стоковата разписка (1000,00 кг при единична цена 6,00 лева), което допълнително обосновава извода, че стоковата разписка не следва да бъде ценена. Становището на органите по приходите за липса на реалност на доставката по смисъла на ЗДДС се подкрепя и от обстоятелството, че фактурата е осчетоводена по кредита на сметка 401 „Доставчици в лева” и дебита на сметка 602 „Разходи за външни услуги”, т.е. няма заприходяване на стоката по сметка 304 „Стоки”. В тази връзка твърдението на жалбоподателя, че по фактурата са закупени стоки, които са били използвани за извършване на последващи облагаеми доставки, е неоснователно, доколкото същото се оборва от извършеното осчетоводяване на фактурата директно като разход за външни услуги по счетоводна сметка 602. Видно от отговора на в.л. по ССЧЕ по задача № 2 не е установено наличието на стоки или продукция, произведени или закупени с цел последваща реализация.

От друга страна, жалбоподателят поддържа, че ревизионният акт в тази си част е в противоречие с РА № 804927 от 09.02.2009 г., издаден по отношение на [фирма], обхващащ процесния период м.05.2008 г. Видно от цитирания РА ревизията на доставчика е извършена по реда на чл. 122 от ДОПК. Поради липса на счетоводна отчетност получените доставки с право на данъчен кредит, отразени в дневника за покупки не са признати и е отказано право на данъчен кредит по тях. Съгласно РА не е извършена корекция по отношение на доставките, отразени в дневника за продажби, включително и тези за периода м.05.2008 г. В хода на ревизията на [фирма] не е извършван преглед на първични и вторични счетоводни документи и регистри, тъй като такива не са представени от дружеството, което обосновава извода, че издаденият на доставчика ревизионен акт не може да послужи като индикация за реалното осъществяване на доставката по фактура № 0...895 от 15.05.2008 г. с получател [фирма]. Освен това ревизионният акт е издаден при действието на ЗДДС (в сила от 01.01.2007 г.) и не е спорен факта на начисляване на ДДС по

чл. 86 от ЗДДС по процесната фактура.

Следователно, жалбата на [фирма] срещу ревизионния акт в частта на отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактура № 0...895 от 15.05.2008 г., издадена от [фирма] се явява неоснователна.

По тези съображения настоящият съдебен състав намира, че РА №№[ЕИК] от 01.12.2010 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП С. е издаден при правилно прилагане на материалния закон и не са налице основания за неговата отмяна.

При този изход на спора и на основание чл. 161 от ДОПК вр. чл. 8 вр. чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответната страна юрисконсултско възнаграждение в размер на 2302 (две хиляди триста и два) лева.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, I отделение, IV състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. В. А. в качеството му на собственик на [фирма] срещу ревизионен акт №[ЕИК] от 01.12.2010 г., издаден от Л. Д. П. на длъжност старши инспектор по приходите в ТД на НАП С. в частта, потвърден с решение № 209 от 04.02.2011 г. на директора на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА В. В. А. ЕГН [ЕГН] в качеството му на собственик на [фирма] да заплати на дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” – [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 2302 (две хиляди триста и два) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ: